

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 4. 3. 2020 v Praze v trestní věci **odsouzeného M [] B []**, narozeného [] v [], [], občana [], trvale bytem [], [], [], v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici [], **o návrhu** odsouzeného a jeho rodičů JUDr. J [] B [], nar. [], a JUDr. J [] B [], nar. [], oba trvale bytem [], [], [], **na povolení obnovy řízení** v trestní věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 2 T 44/2016,

takto:

Podle § 283 písm. d) trestního řádu **se zamítá** návrh JUDr. J [] B [], nar. [], JUDr. J [] B [], nar. [], a odsouzeného M [] B [], nar. [], na povolení obnovy řízení, které skončilo rozsudkem Krajského soudu v Praze sp. zn. 2 T 44/2016 ze dne 21. 9. 2016 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 To 119/2016 ze dne 28. 2. 2017, neboť nebyly shledány důvody obnovy řízení podle § 278 tr. řádu.

Odůvodnění:

1. Rodiče odsouzeného, JUDr. J [] B [] a JUDr. J [] B [], podali ke zdejšímu soudu dne 15. 8. 2019 návrh na povolení obnovy řízení ve věci původně vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 2 T 44/2016 ve prospěch odsouzeného M [] B []. Sám jmenovaný odsouzený se k tomuto návrhu následně připojil. Dle obsahu návrhu na povolení obnovy řízení po právní moci rozsudku vyšly najevo nové skutečnosti, které mají prokazovat, že odsouzený nespáchal skutek, pro který byl odsouzen. Tyto nové skutečnosti potom mají především vyvracet pravdivost výpovědí J [] A [] a M [] Z [] z původního řízení, na jejichž základě byl odsouzený uznán vinným.
2. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, č. j. 2 T 44/2016 - 2455 (dále jen „rozsudek Krajského soudu v Praze“), ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 7 To 119/2016 - 2838 (dále jen „rozsudek Vrchního soudu v Praze“), byli odsouzení J [] A [] a M [] F [] jako spolupachatelé podle § 23 tr. zákoníku a odsouzení P [] B [] a M [] B [] jako návodci podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku uznáni vinnými ze spáchání zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) tr. zákoníku.
3. Uvedeného jednání se dopustili tím, že v blíže nezjištěném období roku 2012 za účelem likvidace údajně nepohodlné osoby ze slovenského drogového podsvětí, občana [] poškozeného J [] Z [], nar. [], oslovil M [] B [] svého známého P [] B [] s nabídkou na zprostředkování realizace odstranění této nepohodlné osoby, P [] B [] tuto nabídku přijal, a proto se následně M [] B [] ve společnosti dalších dvou doposud blíže neustanovených osob setkal na parkovišti u obchodního domu TESCO u [] s P [] B [], jemuž předal předem slíbenou finanční odměnu v blíže nezjištěné výši přinejmenším pro realizátora či realizátory likvidace J [] Z [], poté P [] B [] ve spolupráci s dosud neustanovenými osobami ze Slovenské republiky zorganizoval převoz poškozeného ze Slovenské republiky do České republiky, kde jej ubytoval v hotelu [], na adrese ul. [], [], mezitím za účelem objednané likvidace této

osoby oslovil J. A., tohoto seznámil s uvedenou nabídkou a za provedení vraždy mu nabídl finanční částku ve výši kolem 500 000 Kč, J. A. nabídku přijal a domluvil se na pomoci při spáchání vraždy s M. F., kterého seznámil s okolnostmi a důvody, proč má být J. Z. odstraněn a za jakou finanční odměnu, společně pak naplánovali podrobnosti spočívající ve vytipování místa a způsobu provedení vraždy, za finanční zálohu ve výši kolem 50 000 Kč, kterou J. A. dostal od P. B., nakoupili věci k provedení likvidace, a to vojenské protichemické obleky, látková pouta a blíže nezjištěnou chemikálii na polití mrtvého těla za účelem ztížení případné identifikace a zabránění nálezu těla zvěří, následně v blíže nezjištěný den v měsíci září či říjnu 2012 poškozeného J. Z. předal P. B. za účelem provedení likvidace u výše uvedeného hotelu v J. A. a M. F., kteří ho pod záminkou jeho dalšího ukrytí na jiné bezpečnější místo následně převezli motorovým vozidlem tov. zn. Škoda Superb černé barvy, RZ., majitele firmy E. G., spol. s r.o., které v uvedenou dobu užíval J. A., z do lokality bývalého vojenského prostoru, oblasti, katastrální území obce, okres, na místo, kde v předchozí době vykopali v zemi díru na uložení mrtvého těla, zde poškozeného seznámili s tím, že musí být usmrcen, svázali jej, oslepili zatmavenými brýlemi, z kufru vozidla vyndali a na sebe oblékli předem připravené vojenské protichemické obleky, odvedli poškozeného k vykopané díře a následně poškozeného J. A. na jeho vlastní žádost nejprve škrtil tkaničkou od své boty - tzv. kanady - po dobu, než tento ztratil vědomí, poté bezvládné tělo uložili do vykopané díry a M. F. ještě žijícího poškozeného střelil do hlavy ze své legálně držené samonabíjecí brokovnice, v. č., ráže, střelivem s jednotnou střelou, tzv., po čemž poškozený utrpěl devastující zranění lebky a pohmoždění mozku, v jejichž důsledku okamžitě zemřel, J. A. mrtvé tělo vyfotil předem obstaraným jednorázovým digitálním fotoaparátem, což si P. B. předem vymínil jako důkaz, že vraždu vykonali, poté s cílem mimo jiné ztížení případné identifikace tělo polili blíže nezjištěnou chemikálií, zasypali ho zeminou, spálili protichemické obleky a některé osobní věci poškozeného, které měl poškozený u sebe, a z místa odjeli, přičemž vyplacenou finanční částku za provedení likvidace této osoby ve výši kolem 500 000 Kč předal následující den po vykonání vraždy P. B. J. A., který z této částky vyplatil kolem 225 000 Kč M. F.

4. Za uvedené jednání byl odsouzenému B. uložen trest odnětí svobody v trvání 18 roků, pro jehož výkon byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Zároveň byla všem odsouzeným uložena společná a nerozdílná povinnost zaplatit M. Z. částku ve výši 175 000 Kč.
5. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 7 Tdo 970/2017 - 3270 (dále jen „usnesení Nejvyššího soudu“), bylo dovolání odsouzeného a P. B. odmítnuto. Nejvyšší soud neshledal mezi skutkovými zjištěními krajského soudu, s nimiž se v napadeném rozsudku ztotožnil také soud odvolací, a provedenými důkazy, žádný extrémní rozpor. Nejvyšší soud mimo jiné konstatoval, že ze strany odsouzených se v rámci podaného dovolání jednalo o opakování jejich dřívější obhajoby a námitek.
6. Usnesením Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2019, č. j. III. ÚS 1836/18 - 3490 (dále jen „usnesení Ústavního soudu“), byla ústavní stížnost odsouzeného a P. B. odmítnuta, jelikož Ústavní soud neshledal žádná protiústavní pochybení, pro která by byl nucen přistoupit ke kasačnímu zásahu. Ústavní soud konstatoval, že odsouzení ve své stížnosti opakovali již dříve vznesené námitky, přestože na ně obecné soudy ve svých rozhodnutích již dostatečně reagovaly a adekvátně se s nimi vypořádaly.
7. V rámci projednání podaných návrhů na povolení obnovy řízení bylo ve věci nařízeno veřejné zasedání.

8. M. B. (dále odsouzený) při veřejném zasedání znovu popřel, že by se dopustil skutku, pro který byl odsouzen. Uvedl, že byl odsouzen na základě nepravdivé výpovědi J. A., přičemž až po právní moci rozsudku se objevily nové důkazy svědčící o tom, že J. A. vypovídal křivě. Jedná se o výpověď R. L., K. D., P. H. a J. D., kterým se J. A. měl přiznat, že odsouzeného označil jako objednatele vraždy nepravdivě. Odsouzený vyjádřil přesvědčení, že J. A. takto učinil zřejmě proto, aby mu jako spolupracující osobě byl uložen nižší trest. O jeho křivé výpovědi má svědčit i výpověď Ing. J. H., který potvrdí, že se odsouzený s J. A. nesetkal v bytě P. B. dne 25. 5. 2013. Výpovědi M. Z. a M. G. má být dle odsouzeného nově prokázáno, že M. Z. při své výpovědi v přípravném řízení nehovořil o odsouzeném, nýbrž o jiné osobě, a tedy protokol o jeho výpovědi neodpovídá tomu, co M. Z. skutečně vypověděl. Odsouzený M. Z. zná pouze zběžně, neměl s ním ani s jeho rodinou žádné konflikty, nikdy nebyl u nich doma ani s ním nepěstoval marihuanu. Odsouzený nebyl nikdy dříve trestně stíhán, nebyl členem organizované skupiny ani neprodával návykové látky.
9. Svědek R. L. vypověděl, že se s J. A. poprvé setkal na přelomu let 2015/2016 ve Věznici, kde spolu byli několik měsíců na cele. Následně spolu byli sami dva na cele $\frac{3}{4}$ roku ve Věznici. Vztahy spolu měli dobré. J. A. mu velmi detailně popisoval skutek, pro který byl odsouzen, dal mu přečíst veškerá rozhodnutí v dané věci. J. A. svědkovi řekl, že se na vraždě domluvil s P. B. a že pro peníze jel do za osobou slovenské národnosti. Tuto však vidět neměl. Taktéž mu říkal, že při rekognici označil osobu na základě něčího pokynu, blíže uvedené však nespecifikoval. Později při své výpovědi svědek uvedl, že se pouze domnívá, že J. A. označil odsouzeného na něčí pokyn. J. A. nikdy svědkovi výslovně neřekl, že by označil křivě nějakou osobu z objednání vraždy, nicméně uvedené naznačoval. Neví, z jakého důvodu tak měl učinit. Nevzpomíná si, že by mu J. A. říkal, že pro J. Z. sháněl nějaké doklady. Na začátku března 2017 byl svědek přerazen k výkonu trestu do Věznice, kde byl po dobu 10 až 14 dní na jedné cele s odsouzeným a P. B. Odsouzený opakoval, že je nevinný, že byl odsouzen na základě křivé výpovědi J. A. Posléze byli přerazeni na jiná oddělení. Svědek a J. A. si společně dopisovali. J. A. v dopisech žádal svědka, aby oznámil příslušníkům vězeňské služby, že odsouzený plánuje jeho vraždu, tímto chtěl zřejmě docílit přerazení do jiné věznice. Často se v dopisech zmiňoval o tom, že pokud mu odsouzený zaplatí 100 000 €, změní svou výpověď. Jelikož svědek považoval tyto dopisy za zásadní, zaslal uvedenou informaci na vědomí Ústavnímu soudu, ten mu však doporučil, aby se obrátil na obhájce odsouzeného. Proto následně svědek poslal nakonec dopisy obhájci odsouzeného, některé poslal však jeho rodičům. Žádnou reakci od obhájce ani jeho rodičů neobdržel.
10. Svědek K. D. uvedl, že byl ve Věznici ubytován na cele společně s J. A. po dobu 3 měsíců. J. A. mu popisoval detailně způsob vraždy, které se dopustil. Sdělil mu, že je odsouzený nevinný a že jej označil proto, že mu uvedené číslo řekli vyšetřovatelé. J. A. měl mít s vyšetřovateli nějakou dohodu, měl označit číslo 4 nebo 6, což měla být osoba, která za vraždu zaplatila. Svědek dle své výpovědi neví, proč měl označit zrovna tuto osobu. Uvedené měli A. policisté sdělit již při prohlídce garáže, kde měl J. A. vojenské vybavení. J. A. měl neobjasněné ještě nějaké trestné činy, kterých se dopustil. Báł se, že kdyby mu byly uloženy všechny tresty zvlášť, byl by ve výkonu trestu odnětí svobody přes 40 let. Proto po domluvě s policií označil toho, koho chtěli. J. A. odsouzeného předtím neznal, nikdy ho neviděl. J. A. svědkovi neřikal o tom, zda měla původně zavražděná osoba odcestovat do zahraničí. J. A. svědka dle jeho výpovědi také dvakrát požádal, aby vyhledal odsouzeného a vzkázal mu, že jej při rekognici označil na žádost vyšetřovatelů a že řekne pravdu, pokud obdrží 100 000 €. Svědek

odsouzeného B[] vyhledal asi za 14 dní. Jelikož měl za to, že by nevinný člověk neměl být zavřený ve věznici, požádal také odsouzeného o nějakou adresu, kam by mohl výše uvedené skutečnosti napsat. Odsouzený mu dal adresu svého obhájce, kterému svědek následně napsal dopis. Svědek také řekl A[], že napíše uvedené dopisy. Ten mu odvětil, že stejně vše zapře. V současné době spolu v kontaktu nejsou.

11. Svědek P[] H[] uvedl, že se s J[] A[] seznámil ve Věznici [] v roce 2015 či 2016. Říkal mu, že je souzen za spáchání vraždy a má být přerazen do Věznice []. Tam jsou však umístěny další dvě osoby z téže trestní věci. Tyto osoby jsou však nevinné, a proto z nich má strach. Asi po půl roce byl svědek přerazen do Věznice [], kde se seznámil s odsouzeným B[] a P[] B[]. S odsouzeným se zběžně o jeho trestním řízení bavil, odsouzený mu říkal, že byl odsouzen na základě nepravdivé výpovědi J[] A[]. Jelikož byl ve stejné věznici i J[] A[], svědek se ho zeptal, proč něco neudělá, když jsou odsouzení nevinní lidé, na což mu J[] A[] odpověděl, že by za to chtěl zaplatit. Svědkovi bylo odsouzeného líto, a proto se rozhodl napsat dopis v jeho prospěch.
12. Svědek J[] A[] při veřejném zasedání vypověděl, že jeho výpověď učiněná v rámci původního trestního řízení byla úplná a pravdivá. V rámci rekognice uváděl pravdivé informace, popřel, že by mu někdo předem sdělil nějaké číslo, které má označit. Od jednání u Vrchního soudu v Praze nebyl svědek s odsouzeným B[], P[] B[] ani M[] F[] v kontaktu, a to ani prostřednictvím jiné osoby. Odsouzenému B[], jeho obhájci ani jeho rodičům nepsal, ani nežádal žádné finanční prostředky za to, že změní výpověď. Popřel, že by R[] L[], K[] D[] či P[] H[] říkal, že někoho křivě obvinil. S P[] H[] vůbec nikdy nemluvil. Svědek nezná žádnou osobu jménem J[] D[] ani J[] H[]. Na osobu jménem M[] G[] se ho ptali policisté v přípravném řízení, jinak tuto osobu nezná. Naposledy byl odsouzený uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Praze, přičemž bylo upuštěno od jeho potrestání vzhledem k již uloženému trestu v této trestní věci. V řízení spolupracoval, plně se doznal. Svědek nemá v současné době strach o svůj život, obává se však, co se stane, až bude propuštěn.
13. Svědek M[] Z[], který je bratrem zavražděného J[] Z[], v rámci veřejného zasedání vypověděl, že protokol o jeho výpovědi sepsaný v přípravném řízení je chybný. Celá jeho výpověď se týkala bratrů K[] a nikoliv odsouzeného. Bratři K[] vyhrožovali jeho rodině, chtěli, aby za J[] Z[] uhradili jeho dluhy. Svědek při veřejném zasedání popřel, že by jej odsouzený někdy v bydlišti navštívil a chtěl po něm a jeho rodině uhradit dluhy za jeho bratra. S odsouzeným se znali, neměli spolu žádné konflikty. Jeho výslech v přípravném řízení trval skoro 11 hodin. Údaj, že skončil v 12:30 hodin, neodpovídá skutečnosti, svědek z policejní stanice odcházel až ve večerních hodinách. Byli tam dva slovenští policisté a dva čeští, čeští mu však nekladli žádné otázky. Byl unavený, měl žízeň a hlad. Báł se, že si přivodí trestní stíhání právě kvůli pěstování marihuany pro bratry K[]. Byl rád, že výslech skončil, proto podepsal protokol, aniž by ho četl. Byl unavený, chtěl již domů. Domníval se, že policisté jeho výpověď zaznamenají pravdivě. Neví, proč by policisté měli změnit jeho výpověď a dobu trvání výpovědi. Při hlavním líčení konaném dne 2. 9. 2016 mu sice byla předsedou senátu čtena jeho původní výpověď, ale byl neklidný, nevnímal, co mu bylo čteno. Proto potvrdil, že je výpověď z přípravného řízení pravdivá. Když se po hlavním líčení vrátil domů, tak si přečetl protokol o své výpovědi v přípravném řízení a zjistil, že neodpovídá skutečnosti. V další fázi své výpovědi při veřejném zasedání svědek uvedl, že si protokol o své výpovědi z přípravného řízení přečetl až v létě 2018, kdy jej našel při stěhování. Jelikož zjistil, že výpověď neodpovídá skutečnosti, kontaktoval advokáta D[], kterého znal od M[] G[]. Nevěděl, zda M[] G[] či odsouzený znají bratry K[]. Advokát byl přítomen u toho, když svědek u sebe doma sepisoval čestné prohlášení. Čestné prohlášení mu následně ponechal, neříkal mu, co s ním má dělat. Nevěděl, že by tento advokát zastupoval také odsouzeného. Svědek popřel, že by čestné prohlášení sepsal na něčí žádost.

14. Svědek M. G., který je dle své výpovědi dobrým kamarádem odsouzeného, v rámci řízení o návrhu na povolení obnovy řízení vypověděl, že jej J. Z. oslovil s tím, zda by mu uměl zařídit cizí cestovní doklad. Zmiňoval, že má problémy kvůli své homosexualitě. Svědek mu řekl, že mu s tímto neumí pomoci. O této záležitosti chtěl vypovídat, původně byl i předvolaný na policii, ale v tu dobu byl zrovna v zahraničí. Když se vrátil, již ho znovu nekontaktovali. Kontaktoval proto slovenského právníka, který mu poradil, aby se obrátil na právníka českého. Stále čekal, že bude předvolaný. Za odsouzeným jezdí na návštěvy po dobu celého trestního řízení, o věci se bavil i s jeho rodiči. Nevěděl, jak funguje trestní řízení. Nenapadlo ho kontaktovat policii, státní zastupitelství či soud. V létě 2019 věděl od rodičů odsouzeného, že bude obnova řízení. Jelikož chtěl konečně vypovídat ve prospěch odsouzeného, dostavil se dne 31. 7. 2019 k notářce, se kterou již dříve spolupracoval. Byl to jeho nápad, nikdo ho neinstruoval. Podle svědka neměl odsouzený s vraždou nic společného. Odsouzeného zná dlouhou dobu, svědek vyjádřil přesvědčení, že nebyl členem organizované skupiny. Podle svědka je proto výpověď M. Z. z přípravného řízení nepravdivá. Myslí si, že policie potřebovala „obětního beránka“, kterým se stal právě odsouzený. O pozadí vraždy svědkovi není nic známo. Ohledně M. Z. uvedl, že se s ním odsouzený setkal maximálně dvakrát. Popřel, že by jej svědek či odsouzený vydírali. M. Z. svědka později sám kontaktoval s tím, že potřebuje nějakého právníka, jelikož chce vypovídat o této věci. Svědek nevěděl, jak M. Z. vypovídal v přípravném řízení, ani proč chtěl znovu vypovídat. M. Z. mu nikdy neříkal, že by došlo k nějakému nedorozumění nebo ke zkreslení jeho výpovědi.
15. Svědek pplk. Mgr. V. P., který v březnu 2016 působil u [redacted], vypověděl, že v souvislosti s vraždou J. Z. požádali Slovenskou republiku o výslech některých osob v rámci právní pomoci. Výslech proběhl ve dnech 17. 3. 2016 a 18. 3. 2016. Tyto osoby byly vyslýchány příslušníky slovenské policie, při výslechu však byl svědek a jeho kolegové G. a L. přítomni. U výslechu M. Z. byli přítomni obhájci, byl řádně poučen o svých právech, a to jednak podle českého tr. řádu, tak i slovenského tr. řádu. Nebyl na něj činěn žádný nátlak. Protokol zapisovala vyšetřovatelka, M. Z. slyšel, co se do protokolu diktuje. Protokol následně podepsal, svědek si nevzpomíná, zda si protokol před podpisem Z. i přečetl. Svědek uvedený protokol četl a tento odpovídal skutečnosti. Svědek uvedl, že má za to, že čas uvedený v protokolu jako doba trvání výslechu odpovídá skutečnosti. Svědkovi bylo známo, že policie vyslýchala M. Z. i zhruba 14 dní předtím v souvislosti s drogovou kriminalitou, tohoto výslechu se však neúčastnili, jelikož tento se netýkal vraždy J. Z. Svědek také zadržel J. A. a vyslýchal ho. Odsouzeného přebíral společně s L. G. na hranicích se Slovenskou republikou a eskortoval jej do [redacted]. Svědek řídil, neslyšel, zda se odsouzený bavil s ostatními policisty. Byl s nimi ještě jeden kolega, ale nevzpomíná si který. Svědek byl také přítomen při fotorekognici, popřel, že by J. A. bylo dopředu sděleno číslo, pod kterým se nacházel odsouzený, či mu byla sdělována jména vyfocených osob.
16. V rámci veřejného zasedání bylo dále provedeno následující dokazování.
17. Čestné prohlášení R. L. ze dne 25. 3. 2019 fakticky obsahuje shodná tvrzení, jaká svědek učinil v rámci své svědecké výpovědi s tím rozdílem, že v čestném prohlášení je jednoznačně uvedeno, že se J. A. R. L. svěřil, že odsouzený (B.) vraždu neobjednal ani se s ním (poškozeným) neviděl. V čestném prohlášení také jeho autor jednoznačně uvádí, že dopis od J. A., ve kterém dotyčný „celou tuto věc podrobně popsal“ přeposlal obhájci odsouzeného JUDr. C., dopis J. A. také odeslal rodičům odsouzeného.
18. V čestném prohlášení K. D. datovaném dnem 18. 6. 2018 se uvádí, že mu J. A. řekl, že je odsouzený B. nevinný. Při rekognici jej policisté navedli, aby označil

- číslo 4. Pravdu však A [redacted] řekne pouze, když mu bude zaplacen větší částka peněz. Čestné prohlášení bylo adresováno obhájci odsouzeného.
19. V čestném prohlášení P [redacted] H [redacted] ze dne 26. 3. 2019 se uvádí, že se s J [redacted] A [redacted] (pozn. v dopise není čitelné příjmení, avšak z obsahu je zřejmé, že se má jednat o J [redacted] A [redacted]) seznámil ve Věznici [redacted]. Ten mu jednoho dne řekl, že má být přerazen do Věznice [redacted], kde jsou jeho komplicové, kteří jsou však nevinní. Později P [redacted] H [redacted] poznal i odsouzeného, který ho požádal, aby uvedené sepsal a poslal jeho obhájci.
20. V čestném prohlášení J [redacted] D [redacted] ze dne 7. 8. 2018 je uvedeno, že byl svědkem toho, jak mu J [redacted] A [redacted] řekl, že je odsouzený nevinný. Vše měl naplánovat a připravit nějaký P [redacted], J [redacted] A [redacted] odsouzeného B [redacted] neznal, ten s tím neměl mít nic společného.
21. Z potvrzení Ministerstva vnitra Slovenské republiky ze dne 17. 10. 2019 je dále zřejmé, že odsouzený M [redacted] B [redacted] nebyl v letech 2014 až 2015 trestně stíhán pro drogovou trestnou činnost na území Slovenské republiky.
22. Z notářského zápisu sepsaného dne 6. 8. 2019 notářkou JUDr. P [redacted] J [redacted], se sídlem [redacted], sp. zn. [redacted], dále soud zjistil, že se uvedeného dne dostavil k notářce Ing. J [redacted] H [redacted], který do zápisu prohlásil, že dne 24. 5. 2013 přijel s odsouzeným a F [redacted] H [redacted] do [redacted] na akci [redacted], která se konala dne 25. 5. 2013. Společně bydleli v bytě matky F [redacted] H [redacted]. S odsouzeným byli neustále spolu. V notářském zápisu dále uvedl, že se během této doby odsouzený nesešel s J [redacted] A [redacted] v bytě P [redacted] B [redacted].
23. Z notářského zápisu sepsaného dne 31. 7. 2019 notářkou JUDr. I [redacted] B [redacted], se sídlem [redacted], sp. zn. Nz 24276/2019, soud zjistil, že uvedeného dne se k notářce dostavil M [redacted] G [redacted], který do zápisu uvedl, že s odsouzeným podniká od roku 2009. Svědek a odsouzený vlastnili dům, který prodali M [redacted] Z [redacted]. Odsouzený se s M [redacted] Z [redacted] setkal pouze v rámci realizace prodeje domu. Svědek dle textu notářského zápisu nikdy nevezl odsouzeného k M [redacted] Z [redacted]. V notářském zápisu se dále uvádí, že odsouzený nebyl členem organizované skupiny ani nebyl zapojen do žádné drogové kriminality.
24. V rukou psaném čestném prohlášení M [redacted] Z [redacted] ze dne 14. 7. 2018 se uvádí, že skutečnosti zaznamenané v protokolu o jeho výpovědi ze dne 17. 3. 2016 se nezakládají na pravdě, jelikož policie nezapsala jeho výpověď tak, jak ji podal. Ohledně vyhrožování jasně hovořil o bratřech K [redacted] a nikoliv o odsouzeném. Jeho výslech trval od 9:30 hodin do 17:30 hodin, byl rád, že výpověď už skončila, a proto protokol podepsal, aniž by jej četl. V prohlášení je mj. uvedeno: „Na súde som nevypovedal, lebo som mal strach ~~o vlasti~~ z trestného stíhania...“
25. Ze záznamu o podání oznámení L [redacted] Z [redacted] ze dne 27. 11. 2014, předloženého obhajobou, kterým bylo provedeno dokazování ve smyslu § 213 odst. 1 tr. řádu jako listinou, se podává, že jmenovaný v uvedený den oznámil na služebnu Policie [redacted] v obci [redacted], že v uvedený den zastavilo před domem jeho rodiny vozidlo zn. [redacted], tmavé barvy, z něhož vystoupila osoba stará okolo 32 let, vysoká okolo 175 cm, s [redacted], která v ruce držela nějaký předmět. Osoba hledala J [redacted] Z [redacted], kterého však L [redacted] Z [redacted] neviděl zhruba 4 roky a nevěděl, kde se nachází. V tu chvíli přicházela matka A [redacted] Z [redacted], které osoba sdělila, že J [redacted] Z [redacted] dluží 30 000 €, které je povinen vrátit. A [redacted] Z [redacted] sdělila, že neví, kde se J [redacted] Z [redacted] nachází, na což osoba sdělila, že by bylo lepší, kdyby uvedli, kde je, nebo se může něco stát. Osoba poté nastoupila do vozidla a odjela.
26. V čestném prohlášení ze dne 27. 11. 2019 PhDr. I [redacted] V [redacted], nar. [redacted], který má být strýcem odsouzeného, prohlašuje, že v průběhu života pracoval ve školství a posledních 14 let

před odchodem do důchodu na [REDACTED]. Jako pracovník státní správy prošel prověrkami příslušných orgánů, čímž je vyloučena možnost, že by spolupracoval s mafií, či tuto dokonce řídil. V čestném prohlášení JUDr. J. B. [REDACTED] a JUDr. J. B. [REDACTED] ze dne 13. 11. 2019 se dále uvádí, že strýcové odsouzeného (nar. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]) v minulosti vedli a vedou řádný a bezúhonný život, a pokud J. A. [REDACTED] ve své výpovědi uvedl, že strýc M. B. [REDACTED] je mafiánský šéf na [REDACTED], tak se jedná o hrubou lež.

27. Dokazování bylo dále také provedeno dopisem R. L. [REDACTED] ze dne 29. 1. 2019, který adresoval Ústavnímu soudu. V tomto dopise mimo jiné sděloval, že J. A. [REDACTED] ve vztahu k odsouzenému v rámci trestního řízení vypovídal nepravdivě. Z přípisu Ústavního soudu ze dne 6. 2. 2019 potom vyplývá, že poradce pro správní agendu sdělil R. L. [REDACTED], aby se s veškerými významnými informacemi obrátil na obhájce odsouzeného. To následně R. L. [REDACTED] učinil dopisem adresovaným JUDr. C. [REDACTED] dne 11. 2. 2019.
28. Po shora zrekapitulovaném provedeném dokazování soud zhodnotil provedené důkazy podle § 2 odst. 6 tr. řádu, tj. podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě, v jejich souhrnu, i ve všech vzájemných souvislostech, a dospěl soud k závěru, že nebyly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení.
29. Podle § 278 odst. 1 věta první tr. řádu obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.
30. Podle § 278 odst. 4 tr. řádu obnova řízení, které skončilo některým ze způsobů uvedených v předchozích odstavcích, se povolí též tehdy, bude-li pravomocným rozsudkem zjištěno, že policejní orgán, státní zástupce nebo soudce v původním řízení porušil svoje povinnosti jednáním zakládajícím trestný čin.
31. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jehož účelem je odstranit nedostatky ve skutkovém zjištění rozhodnutí v těch případech, kdy příčiny zjištěných nedostatků vyšly najevo až po právní moci původního rozhodnutí. Příčinami jsou tak nové skutečnosti nebo důkazy, které nebyly předmětem dokazování nebo zjišťování před rozhodnutím, jehož se návrh na obnovu týká, a které by přitom mohly mít vliv na zjištění skutkového stavu anebo důkazy, kterými jsou zpochybňovány usvědčující důkazy provedené v původním řízení. Při posuzování podmínek řízení je třeba hledět na to, zda by nové skutečnosti mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi známými už dříve vést k jinému rozhodnutí o vině nebo trestu. Hodnocení předložených důkazů tak nesmí přesahovat rámec zjištění, zda je pravděpodobné, že tvrzená skutečnost či nový důkaz sám, anebo ve spojení s již provedeným dokazováním by mohl přivodit změnu původního rozhodnutí. Výsledkem zkoumání se zahrnutím těchto nových důkazů nemusí být úplně změněné rozhodnutí, ale také určitý stupeň pravděpodobnosti či důvodný předpoklad pro možnou změnu rozhodnutí (*viz např. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 8. 2004, č. j. 4 Tž 107/2004, či nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2019, sp. zn. III. ÚS 905/17*).
32. Argumentace podaného návrhu na povolení obnovy řízení v tomto řízení spočívá v tom, že po skončení trestního řízení se objevily fakticky dva hlavní okruhy nových důkazů, které by ve svém souhrnu i samostatně mohly mít vliv na rozhodnutí o vině odsouzeného. Prvním okruhem důkazů, které mají prokazovat nevinu odsouzeného, je opětovná výpověď svědka M. Z. [REDACTED] a výpověď M. G. [REDACTED] (a s nimi související listiny), ze kterých má vyplývat jednak skutečnost, že protokol o výpovědi M. Z. [REDACTED] sepsaný v přípravném

řízení neodpovídá tomu, co jmenovaný svědek v přípravném řízení uváděl (fakticky se zde mělo jednat o svévolnou manipulaci policejního orgánu). Z výpovědi M[redacted] G[redacted] potom má vyplývat, že odsouzený v minulosti vedl řádný život a nebyl zapojen do trestné činnosti. Druhým okruhem takovýchto důkazů potom mají být svědecké výpovědi R[redacted] L[redacted], K[redacted] D[redacted], P[redacted] H[redacted] a J[redacted] D[redacted] (a s nimi související listiny), které by měly prokazovat, že J[redacted] A[redacted] označil odsouzeného jako objednatele vraždy vědomě lživě a snad dokonce na pokyn policejního orgánu.

33. V rámci hodnocení provedeného dokazování dospěl soud k následujícím závěrům. Jako naprosto nevěrohodnou soud především hodnotí výpověď svědka Z[redacted], kterou jmenovaný učinil v rámci veřejného zasedání. Naprostá nelogičnost a nevěrohodnost této výpovědi je potom zřejmá z celé řady skutečností. Předně je tvrzení jmenovaného svědka, že byla jeho výpověď učiněna na [redacted] v přípravném řízení, pokud se týká osoby M[redacted] B[redacted], zcela zásadně zkreslena, přesvědčivě vyvráceno výpovědí jednoho z policistů Policie ČR, který se celého tohoto úkonu účastnil. Jmenovaný svědek pplk. Mgr. V[redacted] P[redacted] kategoricky potvrdil, že svědek Z[redacted] vypovídal po řádném poučení, nebyl na něj činěn žádný nátlak a také slyšel, co bylo diktováno do protokolu. Sám svědek Mgr. P[redacted] tento protokol před podpisem četl a jeho obsah odpovídal průběhu úkonu. Z dokazování provedeného v původním trestním řízení ani z dokazování provedeného v rámci řízení o návrhu na povolení obnovy řízení se potom nepodává ani žádný důvod, pro který by snad měly mít orgány činné v trestním řízení na Slovensku či v České republice jakoukoliv snahu účelově a nepravdivě obvinít z předmětné trestné činnosti vůči poškozenému J[redacted] Z[redacted] právě M[redacted] B[redacted] (jako osobu, která ani neměla mít v minulosti v žádném z obou těchto států žádné konflikty se zákonem) namísto bratrů K[redacted], pro které měl svědek dle svého aktuálního tvrzení pěstovat konopí.
34. Kromě výpovědi svědka Mgr. P[redacted] je však pravdivost výpovědi svědka Z[redacted] při veřejném zasedání (a pravdivost jím sepsaného čestného prohlášení ze dne 14. 7. 2018) přesvědčivě vyvrácena i dalšími skutečnostmi. Předně je z již z původního řízení zřejmé, že za situace, kdy jmenovaný svědek při hlavním líčení již vypovídal způsobem odlišným od jeho výpovědi z přípravného řízení, byl na to předsedou senátu výslovně upozorněn a jeho původní výpověď mu byla celá přečtena. Na to potom svědek při hlavním líčení reagoval tak, že fakticky stvrdil svoji původní výpověď z přípravného řízení jako pravdivou. Svědek *výslovně* při hlavním líčení mimo jiné potvrdil jím v přípravném řízení popisovanou návštěvu B[redacted] s G[redacted] v jeho bydlišti. Aktuální tvrzení svědka, dle kterého při hlavním líčení konaném dne 2. 9. 2016 nevnímá, co mu bylo předsedou senátu jako původní výpověď čteno, je tak ryze účelové a v žádném případě nemůže obstát. Zcela nevěrohodně a nelogicky potom vyznívají i aktuálně svědkem Z[redacted] líčené okolnosti, které jej měly následně vést k sepsu výše uvedeného čestného prohlášení a poté jeho výpovědi při veřejném zasedání - tedy že v létě 2018 fakticky náhodou při stěhování našel a přečetl si protokol o své výpovědi a poté, kdy zjistil, že tato neodpovídá tomu, co v přípravném řízení vypovídal, kontaktoval advokáta D[redacted] (kterého shodou okolností znal právě od kamaráda odsouzeného B[redacted], který v tomto řízení také svědčí ve prospěch odsouzeného). Za přítomnosti tohoto advokáta potom měl ve svém bydlišti rukou sepsat čestné prohlášení (namísto toho, aby mnohem logičtěji přijel on za advokátem a spolu s ním sepsali listinu podstatně reprezentativnějším způsobem např. v advokátní kanceláři na počítači), toto prohlášení podepsal svědek a jeho matka (avšak advokát, který byl přítomen sepsu, nikoliv) a následně toto prohlášení jmenovanému advokátovi bez jakýchkoliv dalších pokynů, jak s ním má naložit, předal a dále se o věc nezajímal až do té doby, kdy byl na počátku roku 2020 předvolán do České republiky k veřejnému zasedání jako svědek. Z výše uvedených důvodů proto soud nynější výpověď svědka M[redacted] Z[redacted], dle které v přípravném řízení nevypovídal o odsouzeném, nýbrž o bratrech K[redacted], obsah protokolu byl policisty zmanipulován a on jej podepsal, aniž by si ho přečetl, že u hlavního líčení, které se konalo dne

2. 9. 2016 nevnímal, co mu bylo předsedou senátu čteno, a poprvé si vady v protokolu o jeho výpovědi z přípravného řízení všiml až po hlavním líčení, avšak čestné prohlášení se rozhodl sepsat až poté, co si protokol znovu přečetl, když ho našel při stěhování v létě 2018, vyhodnotil jako nepravdivou a vedenou účelovou snahou odsouzenému M. B. pomoci. Tuto snahu ostatně jmenovaný svědek evidentně jevil i v počáteční fázi své výpovědi při hlavním líčení dne 2. 9. 2016. Co je skutečným důvodem této snahy jmenovaného svědka odsouzenému pomoci, lze za současné důkazní situace pouze spekulovat. Na okraj lze v tomto kontextu poukázat na skutečnost, že z výpovědi svědka z přípravného řízení vzal nalézací soud mimo jiné za prokázané, že několik dní před výslechem, ke kterému byl svědek předvolán na den 17. 3. 2016 na policii ve Slovenské republice, jej kontaktoval M. G. s tím, aby svědek podal křivou výpověď v tom smyslu, aby do protokolu mimo jiné uvedl, že poškozený měl odcestovat do .
35. Naproti tomu nelze přehlédnout, že výpověď M. Z. z přípravného řízení zcela korespondovala s celou řadou při hlavním líčení ve věci provedených důkazů a bez jakékoliv vazby např. na výpověď tehdy obžalovaného J. A. (kterého v danou dobu svědek ani neznal) přesvědčivě vyvracela obhajobu M. B. přinejmenším v tom směru, že poškozeného znal, vymáhal jeho dluhy a vyhrožoval členům rodiny tohoto svědka mimo jiné fyzickou likvidací.
36. Ani aktuální výpověď M. G. soud nehodnotí jako důkaz, který by byl způsobilý odůvodnit povolení obnovy řízení v této věci. Ke konkrétním okolnostem plánování či usmrcení poškozeného svědek nic neuvedl s tím, že o těchto skutečnostech mu není nic známo, svědek pouze obecně vyjádřil přesvědčení, že odsouzený, kterého zná dlouhou dobu, s tím neměl nic společného a nebyl členem žádné organizované skupiny. V případě svědka G. je předně třeba poukázat na skutečnost, že věrohodnost tohoto svědka je, za situace, kdy soud po dokazování provedeném ve veřejném zasedání nenachází (viz výše) žádný přijatelný důvod relativizovat pravdivost výpovědi svědka M. Z. z přípravného řízení, podstatnou měrou oslabována již samotnými zjištěními vyplývajícími z této výpovědi z přípravného řízení, tedy že M. G. měl v minulosti nejen M. Z. a členům jeho rodiny vyhrožovat v souvislosti s požadovanou úhradou dluhů poškozeného J. Z., ale měl na M. Z. také v souvislosti s jeho výpovědí na policii působit a snažit se jej přimět ke křivé výpovědi.
37. Jako skutečnost nesvědčící věrohodnosti výpovědi M. G. při veřejném zasedání soud hodnotí i to, že jmenovaný svědek, přestože, jak nyní vypověděl, měl být s M. B. a jeho rodiči v průběhu celého trestního řízení v pravidelném kontaktu a byl informován o jeho průběhu, neprojevil po celou dobu nalézacího řízení, odvolacího řízení, řízení o dovolání ani řízení před Ústavním soudem žádnou relevantní snahu sdělit orgánům činným v trestním řízení informace podstatné pro toto řízení svědčící ve prospěch M. B., pokud jimi disponoval. Namísto toho se až s odstupem téměř tří let (!) od vyhlášení nepravomocného odsuzujícího rozsudku rozhodl do notářského zápisu sdělit výše uvedené skutečnosti. Tvzení jmenovaného, že se nevyzná v trestním řízení, a proto jej nenapadlo kontaktovat policii, státní zastupitelství či soud, lze uvěřit jen těžko. Pokud svědek G. uváděl, že jej měl J. Z. oslovit s tím, zda by mu uměl zařídit cizí cestovní doklad, potom toto tvrzení, byť by odpovídalo skutečnosti, samo o sobě není v žádném rozporu s důkazní situací, jak byla zjištěna v nalézacím řízení. Za situace, kdy bylo poškozenému před jeho usmrcením nepravdivě uváděno, že pro něj bude zařízeno vycestování do ciziny a je třeba k tomu obstarat padělané doklady, nejevila by se snaha poškozeného takovéto doklady si obstarat sám nijak překvapivou. Že důvodem, pro který se snažil poškozený vycestovat do ciziny, nebyla jeho homosexualita, ale drogová kriminalita, na které měl být účasten, zcela plasticky vyplývá z především listinných důkazů provedených v původním řízení vztahujících se k nálezů omamných látek v jeho bydlišti. Ostatně pokud by snad chtěl poškozený opustit kvůli své

sexuální orientaci, jistě by k tomu nepotřeboval padělané doklady. Po poškozeném však ve skutečnosti pátrala Policie [REDAKCE] v souvislosti s vyšetřováním drogové trestné činnosti, čehož si byl také poškozený velmi dobře vědom.

38. Z výše uvedených důvodů proto soud výpověď svědka M [REDAKCE] G [REDAKCE] hodnotí jako nevěrohodnou, vedenou účelovou snahou jmenovaného odsouzenému pomoci. Pravdivost této výpovědi (a údajů uvedených v notářském zápisu ze dne 31. 7. 2019) lze mít, přinejmenším pokud se týká tvrzení tohoto svědka o skutečnostech týkajících se M [REDAKCE] Z [REDAKCE], za již ve veřejném zasedání bezpečně vyvrácenou.
39. Důvody pro povolení obnovy řízení měly dále dle podaného návrhu spočívat ve výpovědích svědků R [REDAKCE] L [REDAKCE], K [REDAKCE] D [REDAKCE] a P [REDAKCE] H [REDAKCE] a v písemných prohlášeních, která měli tito v minulosti vlastnoručně sepsat. Ani tyto důkazy však dle závěru soudu v kontextu celého dokazování provedeného ve veřejném zasedání a v kontextu důkazní situace v rámci nalézacího řízení nemohou být důvodem pro povolení obnovy řízení.
40. Výše jmenovaní tři svědci se v rámci svých výpovědí (a v písemných prohlášeních) fakticky shodovali pouze na tom, že jim měl odsouzený J [REDAKCE] A [REDAKCE] v rámci výkonu trestu odnětí svobody sdělit, že odsouzený M [REDAKCE] B [REDAKCE] není ve skutečnosti pachatelem jednání, pro které byl odsouzen, a J [REDAKCE] A [REDAKCE] je ochoten toto také za určitou finanční částku potvrdit. V rámci hodnocení výpovědi těchto svědků musí soud předně poukázat na skutečnost, že tyto skutečnosti svědci popisovali pouze velmi obecně a nekonkrétně a již vystupování těchto svědků před soudem působilo na členy senátu poměrně nevěrohodným dojmem. Svědek P [REDAKCE] H [REDAKCE] dokonce k veřejnému zasedání dorazil pod vlivem návykových látek a v rámci své výpovědi se projevoval verbálně agresivně a vulgárně, v důsledku čehož musel být jeho výslech ukončen a znovu byl eskortován v následujícím termínu. V případě těchto svědků nelze také přehlížet, že se jedná o osoby s velmi bohatou a pestrá trestní minulostí, což jistě míru jejich věrohodnosti obecně nezvyšuje.
41. Kromě těchto základních momentů je však třeba poukázat na celou řadu poměrně podstatných obsahových, ale také logických rozporů v jejich výpovědích. Zatímco dle výpovědi R [REDAKCE] L [REDAKCE] měl A [REDAKCE] hovořit o tom, že se na vraždě domluvil s P [REDAKCE] B [REDAKCE] a B [REDAKCE] tak měl být jednou z osob, které se na usmrcení poškozeného podílely, dle výpovědi svědka H [REDAKCE] měl A [REDAKCE] hovořit o tom, že další dvě osoby, které byly za skutek odsouzeny (B [REDAKCE] a B [REDAKCE]), mají být obě nevinné. Svědek L [REDAKCE] také mimo jiné vypověděl, že si s A [REDAKCE] dopisovali a A [REDAKCE] se v dopisech často zmiňoval o tom, že pokud mu odsouzený (B [REDAKCE]) zaplatí 100 000 €, změní svoji výpověď. Jelikož svědek považoval tyto dopisy za důležité, zaslal je následně obhájci odsouzeného a rodičům odsouzeného. Žádnou reakci však od nikoho z nich neobdržel. Ve vztahu k této části výpovědi svědka L [REDAKCE] musí soud konstatovat, že za situace, kdy by byla tato výpověď svědka pravdivá, těžko si lze představit, že by jednak ani obhájce odsouzeného, ani jeho rodiče na takovéto sdělení žádným způsobem nereagovali, předně by však zcela postrádalo logiku, pokud by předmětné dopisy J [REDAKCE] A [REDAKCE] nepředložili jako důkaz v rámci řízení o návrhu na povolení obnovy řízení. Není pochyb o tom, že vlastnoručně psané dopisy J [REDAKCE] A [REDAKCE], jejichž obsahem by byly výše uvedené skutečnosti, by mohly mít nemalý důkazní potenciál v rámci tohoto řízení. Jediným přijatelným vysvětlením pro to, že tyto dopisy nejenže nebyly soudu předloženy, ale žádný z rodičů odsouzeného ani dříve nepoukázal na skutečnost, že takovéto v minulosti obdrželi, se tak dle názoru soudu nabízí jediné logické vysvětlení - tedy že žádné takové dopisy J [REDAKCE] A [REDAKCE] ve skutečnosti svědek L [REDAKCE] neobdržel a nikomu nepreposílal a jeho výpověď je tak nepravdivá. V čestném prohlášení R [REDAKCE] L [REDAKCE] ze dne 25. 3. 2019 je také uvedeno, že mu J [REDAKCE] A [REDAKCE] sdělil, že odsouzeného v rámci rekognice označil na pokyn příslušníka Policie České republiky. Při své výpovědi v rámci veřejného zasedání však jmenovaný již takto kategorický nebyl, když uvedl, že mu uvedené J [REDAKCE] A [REDAKCE] nesdělil výslovně, ale pouze tuto možnost naznačoval, přičemž však neuvedl jak konkrétně.

42. V případě čestných prohlášení R [redacted] L [redacted] a P [redacted] H [redacted] je dále poněkud zarážející, že přestože se měli oba jmenovaní o údajném křivém obvinění odsouzeného J [redacted] A [redacted] dozvědět od A [redacted] již v roce 2016 ve Věznici [redacted], oba sepsali své čestné prohlášení až s odstupem několika let, přičemž tak ovšem učinili bez zřejmého důvodu prakticky v naprosto stejnou dobu (25. a 26. 3. 2019). K [redacted] D [redacted] se potom měl A [redacted] svěřit až v roce 2017 ve Věznici [redacted], přesto dotýčný své čestné prohlášení sepsal bez zjevného důvodu až s ročním odstupem.
43. Obecně závěru, že se v případě sepisu jednotlivých čestných prohlášení či notářských zápisů nejednalo o spontánní aktivitu jednotlivých osob, nepřímo svědčí i skutečnost, že přestože byl odsuzující rozsudek vyhlášen ve věci již v září 2016 a právní moci následně nabyl ve znění rozhodnutí odvolacího soudu na konci února 2017, prohlášení celé řady osob, o která se podaný návrh na povolení obnovy řízení opíral, měla být různými osobami nezávisle na sobě sepsána v prakticky stejných obdobích (M [redacted] Z [redacted], K [redacted] D [redacted], J [redacted] D [redacted] – léto 2018, P [redacted] H [redacted], R [redacted] L [redacted] – březen 2019, Ing. H [redacted], M [redacted] G [redacted] – přelom července a srpna 2019).
44. Aby mohl senát dostatečně zodpovědně zhodnotit výpovědi svědků L [redacted], D [redacted] a H [redacted] a písemná vyjádření týkající se tvrzeného jednání odsouzeného J [redacted] A [redacted], předvolal také posledně jmenovaného k veřejnému zasedání jako svědka s tím, že jmenovaného konfrontoval (nikoliv však ve smyslu § 104a trestního řádu) s obsahem výpovědi a písemných prohlášení dotýčných osob. Svědek J [redacted] A [redacted] v reakci na to v rámci své výpovědi pro soud věrohodným způsobem odkázal na svoji předchozí výpověď z nalézacího řízení, která byla úplná a pravdivá, a popřel nejen pravdivost tvrzení, že by požadoval za změnu své výpovědi finanční prostředky, ale popřel také, že by se komukoliv svěřoval s tím, že by v rámci rekognice prováděné v přípravném řízení uváděl jakékoliv nepravdivé skutečnosti či byl kýmkoliv instruován, koho má v rámci tohoto úkonu označit. Z výpovědi tohoto svědka se také podává, že od jednání u odvolacího soudu nebyl v žádném (ani zprostředkovaném) kontaktu s kýmkoliv ze spoluobžalovaných, s P [redacted] H [redacted] jmenovaný nikdy nehovořil a osobu jménem J [redacted] D [redacted] dokonce ani nezná.
45. Výpověď svědka A [redacted], jak již bylo výše uvedeno, hodnotí soud i nadále jako věrohodnou, přičemž je namístě poukázat na skutečnost, že s tím, proč je důvodné jeho výpověď hodnotit jako věrohodnou, se soudy všech stupňů vypořádaly důsledným způsobem již v původním řízení, když bylo opakovaně poukazováno na skutečnost, že jeho výpověď není (ani ve vztahu k odsouzenému B [redacted]) v žádném případě osamoceným důkazem, ale naopak zcela logicky a obsahově koresponduje i s dalšími provedenými důkazy - zejména s výpovědi M [redacted] Z [redacted], M [redacted] F [redacted] a dále s výsledky vyšetřování drogové trestné činnosti na území [redacted], do které byl zavražděn J [redacted] Z [redacted] zapojený. Tato korespondence výpovědi J [redacted] A [redacted] s těmito dalšími důkazy, které byly v původním řízení provedeny, tak v žádném případě nebyla žádným z důkazů, které byly při veřejném zasedání o návrhu na povolení obnovy řízení provedeny, jakkoliv zpochybněna či narušena. I nadále tak lze po provedeném veřejném zasedání bezpečně konstatovat, co již bylo uvedeno v odůvodnění předchozích rozhodnutí v této věci (především Vrchním soudem v Praze jako soudem odvolacím): „tím, jak obžalovaný J [redacted] A [redacted] vypovídal, předně usvědčoval sám sebe, kdy lze spolehlivě dovodit, že by se jen stěží přiznával k něčemu, co není pravdou. Jen pro úplnost ve vztahu k obžalovanému M [redacted] B [redacted] je třeba také dodat, že neexistuje žádná indicie, na základě níž by bylo možno dovodit změnu v požadavku obžalovaného P [redacted] B [redacted] po obžalovaném J [redacted] A [redacted] oproti zadání od obžalovaného M [redacted] B [redacted]. Vše, k čemu se obžalovaný J [redacted] A [redacted] doznal, bylo potvrzeno i dalšími důkazy, přičemž se nenabízí žádný racionální důvod, proč by zrovna ohledně role obžalovaných P [redacted] B [redacted] a M [redacted] B [redacted] jako návodců měl v této trestní věci při objasňování závažné trestné činnosti lhát a tyto křivě usvědčovat.“

46. Výše uvedený závěr soudu, že ani po provedení veřejného zasedání nejsou žádné důvody pro povolení obnovy řízení ve věci, platí i v případě (byť velmi strohých a nekonkrétních) poukazů svědků na údajnou nezákonnost rekognice, která byla v přípravném řízení s J. A. jako osobou poznávající (a M. B. jako osobou poznávanou) provedena. Závěru, že tato rekognice byla provedena zcela zákonným způsobem i nadále svědčí kromě výpovědi J. A. i výpověď svědka pplk. Mgr. V. P. Prvá rekognice (podle fotografií) byla provedena dne 9. 12. 2015 za přítomnosti soudkyně a obhájců J. A., M. F. a P. B. Při této rekognici J. A. označil odsouzeného a žádná z osob, která byla úkonu účastna, nenamítala jakoukoliv nezákonnost tohoto úkonu. Dne 12. 4. 2016 (tedy s dostatečně dlouhým časovým odstupem) následně proběhla rekognice in natura, při níž byl přítomen již i obhájce odsouzeného, v rámci této rekognice J. A. opět zcela jednoznačně označil odsouzeného. Ani v tomto případě nebyly ze strany kterékoliv z osob, které byly úkonu účastny, vzneseny jakékoliv námitky proti provedení úkonu. Zde je namístě zdůraznit, že odsouzený již v průběhu nalézacího řízení v rámci své obhajoby uváděl, že rekognice neproběhla v souladu se zákonem a že J. A. mohl příslušník policie sdělit číslo, pod kterým se nacházel odsouzený. S touto obhajobou se však nalézací soud, odvolací soud, dovolací soud i Ústavní soud již dříve rádně vypořádaly (*viz strana 8 až 9, 37 až 38 rozsudku Krajského soudu v Praze, strana 11 rozsudku Vrchního soudu v Praze, strana 13 usnesení Nejvyššího soudu, bod 49 usnesení Ústavního soudu*) s tím, že úvahy naznačující, že jde o objednávku od policejních orgánů, zůstávají situovány v rovině nepodložených spekulací. Ani po dokazování, které bylo k těmto rekognicím provedeno v nynějším veřejném zasedání, nemá soud za to, že by bylo namístě o zákonnosti provedení těchto rekognic jakkoliv pochybovat. Ostatně, jak již bylo výše uvedeno, z provedení dokazování není zřejmý žádný důvod, pro který by měly orgány činné v trestním řízení mít jakýkoliv zájem na nezákonném stíhání a následném odsouzení M. B. jako osoby, která do té doby neměla s orgány činnými v trestním řízení (v České republice ani na) co do činění. I zde lze odkázat na části odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu v původním řízení, dle něhož odsouzený M. B. předmětné setkání v , od kterého se odvíjí popis jeho osoby A., nepopírá, přičemž podstatnou zůstává vedle ztotožnění jeho osoby obžalovaným J. A. nezaměnitelná identifikace z výpovědi obžalovaného P. B. Je-li tedy namítáno, že není zřejmé, na základě čeho obžalovaný J. A. identifikoval obžalovaného M. B., pak je třeba vidět, že sám obžalovaný M. B. své zapojení do jednání ohledně osoby poškozeného přiznává.
47. Již v rámci nalézacího řízení poté, kdy v samotném závěru hlavního líčení využili svého práva vypovídat i obžalovaní B. a B. (kteří původně pouze „paušálně“ uváděli, že se stíhaného jednání nedopustili), nalézací soud uzavřel, že mezi obžalovanými fakticky není sporu o tom, že to byl skutečně obž. B., kdo požádal obž. B., zdali by nedokázal zprostředkovat „zmizení“ poškozeného, který má ve určité problémy. B. za tím účelem oslovil A. a ten to za finanční odměnu přislíbil. Až potom se fakticky obžalovaní shodovali. V čem se však v rámci své obhajoby neshodli, byla právě otázka toho, co mělo v praxi představovat ono požadované „zmizení“ poškozeného. Zatímco A. a F. jednoznačně hovořili o tom, že byli najati na vraždu, B. s B. hovořili o snaze zařídit poškozenému vycestování do a zařízení tamní existence na falešné doklady. Skutečnost, že A. při obou rekognicích označil odsouzeného B., tak i nadále s výše uvedenými závěry zcela koresponduje a jakékoliv tvrzené účelové navádění ze strany policie se tak v tomto kontextu jeví jako zcela nelogickým a nesmyslným. Správnost výše uvedených závěrů tak není po provedení dokazování ve veřejném zasedání jakkoliv relativizována.
48. Jiným způsobem, než že také nijak nerelativizují ucelený a logický řetězec jednotlivých důkazů, na základě kterých v původním řízení soud rozhodoval, nelze hodnotit ani nyní ve veřejném zasedání provedené dokazování dalšími listinami - záznamem o podání oznámení L.

Z [redacted] ze dne 27. listopadu 2014 a prohlášeními rodičů odsouzeného a PhDr. V [redacted].

49. V rámci řízení o návrhu na povolení obnovy řízení bylo dále navrženo provést také výslech Ing. J [redacted] H [redacted], který měl ve své výpovědi potvrdit, že se J [redacted] A [redacted] nemohl s odsouzeným setkat u P [redacted] B [redacted]. V daném případě se fakticky jedná o opakování obhajoby odsouzeného. Především však již v původním řízení před soudem byl návrh na výslech tohoto svědka zamítnut. V žádném případě se tak nemůže jednat o důkaz soudu dříve neznámý, pokud jeho provedení bylo navrhováno již v původním řízení. Ostatně k okolnostem návštěvy J [redacted] A [redacted] u P [redacted] B [redacted] se soud nalézací i odvolací dostatečným způsobem ve svých rozhodnutích vyjádřily v tom smyslu, že J [redacted] A [redacted] kategoricky své setkání s odsouzeným do souvislosti s akcí [redacted] nedal. Lze tak pouze znovu zopakovat, že pokud bylo obhajobou vehementně namítáno, že obž. A [redacted] se nemohl po provedení vraždy setkat v bydlšti B [redacted] s B [redacted] při přípravě na akci „[redacted]“, potom toto jejich případné setkání jednak není pro celou důkazní situaci nikterak zásadní, kromě toho však obž. A [redacted] ve své výpovědi nehovořil zcela kategoricky o tom, že se v případě tohoto setkání jednalo o připravovaný odchod osob *na právě tuto kulturní akci*. Obžalovaný A [redacted] k této věci vypověděl, že se *zřejmě* jednalo o odchod na tuto party. Nelze tedy vyloučit, že se např. mýlil. Je zřejmé, že tato událost důkazní situaci ve světle ostatních provedených důkazů nikterak zásadně neovlivňuje (*viz také strana 36 a 40 až 41 rozsudku Krajského soudu v Praze, strana 16 až 17 rozsudku Vrchního soudu v Praze*). Z výše uvedených důvodů tak soud výslech tohoto svědka neprovedl. Za nadbytečný v kontextu provedeního dokazování potom soud považoval osobní výslech J [redacted] D [redacted] především za situace, kdy z výpovědi odsouzeného A [redacted] vyplývá, že jmenovaného vůbec nezná. Soud dále zamítl návrh na provedení důkazu listinou nazvanou „Nabízeli advokátům podivnou dohodu“. Z obsahu této nijak blíže neoznačené listiny jednoznačně vyplývá, že se žádným způsobem nevztahuje k předmětu tohoto řízení - tedy k prokazování skutečností jakkoliv souvisejících s vraždou poškozeného J [redacted] Z [redacted] a s účastí jednotlivých odsouzených na spáchání tohoto skutku.
50. Pokud potom bylo ze strany obhajoby namítáno, že se snad mělo jednat v rámci dokazování v řízení o návrhu na povolení obnovy řízení o selektivní výběr důkazních prostředků (např. když byl předvolán k výslechu pouze pplk. Mgr. V [redacted] P [redacted] a nikoliv také ostatní policisté, kteří byli úkonu přítomni), potom musí soud konstatovat, že tato námitka je nedůvodná. Podle § 2 odst. 5 tr. řádu je soud povinen zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Fakticky tak soud není povinen provádět dokazování veškerými dostupnými prostředky, pokud z již provedených důkazů má určitou skutečnost za prokázanou či za vyvrácenou. Pokud některá strana řízení přesto navrhuje provést dokazování i ostatními navrženými důkazními prostředky, může soud tento návrh zamítnout jako nadbytečný (*viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, N 87/33 SbNU 339*). Pojem selektivní výběr důkazů se vztahuje k zásadě volného hodnocení důkazů zakotvené v § 2 odst. 6 tr. řádu. Dle této zásady je soud povinen vypořádat se se všemi provedenými důkazy a tyto důkazy vyhodnotit ve vzájemné souvislosti a nikoliv pouze selektivně vybrat, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli, nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry opře, a které opomene (*viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, N 254/55 SbNU 455*). Za situace, kdy soud neshledal žádný důvod pochybovat o věrohodnosti výpovědi svědka pplk. Mgr. P [redacted] a jeho výpovědi tak měl (v kontextu dalšího provedeního dokazování) za dostatečně prokázané, že výslech svědka, jemuž byl pplk. Mgr. P [redacted] přítomen, probíhal způsobem posléze zachyceným do příslušného protokolu, nebyl žádný zákonný důvod předvolávat ve vztahu k prokazování těchto skutečností další osoby.

51. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěl soud k závěru, že nebyly splněny podmínky dané ust. § 278 trestního řádu pro povolení obnovy řízení, a proto byl návrh na povolení obnovy řízení ve smyslu § 283 písm. d) trestního řádu zamítnut.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **lze** podat stížnost **do tří dnů** od oznámení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Stížnost má odkladný účinek. Stížnost nemohou podat osoby, které se jí výslovně vzdaly.

Praha 4. března 2020

Mgr. Robert Pacovský, v. r.
předseda senátu